

Leto 7. Štev. 2. PRILOGA ZA MLADINO. 1938. febr. 8.

ŽIVLJENJE BLAŽENE DEVICE MARIJE MATERE BOŽJE NAŠE KRALJICE

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica :
Marija z Agrede.) (Štrta kniga.)

12. *Vkelko je skrivnost rojstva večne Reči bila zakrita nečistomi
dūhi. — Dogodki do obrezavanja.*

Rojstvo včlovečenoga Boga je bilo za človeštvo dogodek pun tolažbe i veselja, ali za pekeo je bila to žalost, ar je prišeo on, ki bo vrgeo gospoda laži iz trdnjave njegove tiranske države. Nečistomi dūhi ja bila ta skrivnost nepoznana. Bilo je potrebno, da on ne ve za Kristušovo božansko naravo, ar bi ovači šteo preprečiti njegovo smrt. On je znaó samo to, da je Marija siromaška i da se je morala zatečiti v votlino, ar se indri ne mogla nastaniti. Gledao je obrezavanje i druge dogodke, ki so njemi istino bole zakrili kak razjasnoli. Da je Marija v svojem materinstvi ostala devica, toga on ne spoznao, tüdi toga ne, da se je angeo prikazao pastirom, da so se pastirje poklonili božemi deteti, neje znao niti, ka so si zgučavali od njega. Niti čüd, ki so se godile na zemli, ne mogeo raztumačiti. Vido je, kak Herodeš besni nad decov i hujskao ga je k hüdobji, ali smejaó se je njegovomi nepotrebnomi strahi, ar v svojoj gizdi ne mogeo misliti ovači, nego da bo oblübleni Odrešenik prišeo v velikom sijaji. Zavolo toga se je povsem potolažo i ne se bojaó nikaj za svoje kralstvo odistrani, Marijinoga Sina. Ne je mogeo misliti niti na to, da bi se Zveličar podvrgeó obrezavanji. Istoga mišlenja kak Lucifer

so bili tudi njegovi peklenski pajdaše, ar neso mogli razmiti ponizni prihod Odrešenika. Marija je spoznala to zasleplenost pekla i slavlila Boga, da je svoje skrivnosti skrio gizdavim, odkrio pa jih poniznim i siromakom. Svoj čas je največ porabila za to, da je molila za grehe ljudi. Ar je bila votlina odpreta zimi i slabomi vremeni, se je presveta Mati z vsov skrbjov brigala, da očuva pred prehladom svoje dete. Zamotala ga je v plašč i z večine nosile na svojih rokah. Dala ga je nositi tudi po sv. Jožefi. „Moj zaročenec i čuvar“ — njemi je pravila, kda njemi je prvokrat dala dete — „vzemi v svoje naroče Stvoritela nebe i zemle, veseli se njegovoj družbi i njegovoj milini, da se moj Gospod i Bog razveseli tvoje službe.“ V svojem srci je Marija pravila svojemi Sini: „Najslajša lübezen moje düše, svetloba mojih oči, počivaj v naroči svojega sluge, mojega zaročnika. Počivaj pri njem i ne gledaj na moje nedostatke. Teško mi je, da se tudi za kratko časa ločim od tebe, ali delim njemi samo dobroto brez nevošččnosti, ki je toga vreden.“ Kda je Jožef spoznao svojo srečo, se je globoko priklono i pravo: „Kralica i gospodarica sveta, moja zaročnica, kak naj se jaz nevreden oddužim, da v svojih rokah morem držati svojega Boga, ki se pred njegovov nazočnostjov trosijo nebeske sile? Odked naj dobim, jaz najmenši črv na zemli, moč, da sprejemem to nezáslišano milost? Jaz sam pepeo i prah. Ti, žena, dopuni, ka menjka mojoj ničevosti, i prosí Boga, da se obrne k meni z svojoj milostjov i svojim smilenjom!“

Trepetajoč, klečeč i pun veselja, a ponizno je vzeo Jožef bože dete v svoje roke. Detece ga je prelübeznivo poglednolo i napunilo z neizreklivimi milostmi. Kda se je njegova düša nazyžila sladkobe, je dao detece Mariji, ki ga je prejela tudi klečeč. Na te način sta si vsikdar podavala dete. Kda ga je Marija štela nahraniti, vsikdar si je v najglobloj poniznosti sprosila od njega samoga dovolenje. Čiravno ga je hranila kak sina i človeka, ga je vsikdar mela za svojega pravoga Boga i Gospoda. Znala je, kakša je razlika med neizmernim Bitjom i njov, neznatnim stvorenjem. Tak je vsikdar s poštüvanjom vršila svojo dužnost i skrbela i hranila svojega presvetoga Sina, da so se čüdivali sami angeli, ki so njoj pomagali. Presveta Mati je ne dala Deteta iz svojih rok. Edino pri jeli ga je prek dala sv. Jožefi ali nadangeli Gabrieli ali Mihaeli. Če je vküper s sv. Jožefom sedela pri jeli, te sta oba angela skrbela za svojega Stvoritela. Tak se je spunila Davidova prorokba: „Na svojih rokah te bodo nosili...“ (Psalm. 90, 12.) Skrbna Mati je ne počivala, ne spala, dokeč njoj Sin ne zapovedao. Mela je nove i čüdivite senje. Čiravno je spala, je bilo njeno srce brez prestanka zatopleno v spoznavanje Boga. Čüdivito, med spanjom so njene roke mogle držati bože dete. Na to spomina Visika pesem: „Spim, ali moje srce ne spi.“ (5, 2.) Presveta Mati je neprenehoma spevala z angeli slavospeve svojemi božemi Sini. Večkrat si je od njega pogačavala s sv. Jožefom i ga nazivala: „naš sin“. To ime je sv. Jožefa neizmerno veselilo.

SVEČA MARIJA MAGDALENA

Zakonska lübezen, čeravno je najbolje vroča, dokeč plameni, ma v sebi ravnotak edno slabost, štere koren poganja iz ognja te lübezni: to je čütnost, ki ma svoj delež pri vsakoj zakonskoj lübezni. Naslanja se pa na lepoto tela i od te lepote tüdi živi. Ta minлива lepota pa nemre nikdar biti brez skrbi, ali si bo mogla bar kratek čas svoje dozorevajoče dobe obdržati oblast nad srcom, štero si je osvojila. Prevnogokrat se zgodi, da je že zgübila očarlivost svoje moči, čeravno jo svet ešče občüdüje. I če poglednemo istini v obraz, je to prazno povišavanje namenjeno šče samo pobeljenoj podrtini. Nekdašnji lepi obraz zdaj ne pritegne k sebi več tistih, ki so prle to lepoto obožavali. Zdaj se vse sprevrže. Tista strašna samoča, tista zapuščenost, od štere se človek nemre nigdar zadosta potožiti, stopi zdaj namesto mamlivoga vživanja lübezni, štera se je nekda večna zvala. Če očarlivost lepote ostane samo tak dolgo, kak lepota sama, te jako naglo, jako rano mine. Mladost, ki ide kak bistveni del k zvünešnoj lepoti, se komaj razcvete i že povejne. Zaman se trüdi človeštvo, da ohrani zdravje, lepoto i mladost, vsa umetnost ne pomaga; ka je minливо, tomi je namenjeni konec i konec navadno pride šče prle, kak to čakamo. Gda že pride konec, se mož šče nekaj časa trüdi, da bi se v istini vkano, ali dolgo se njemi to ne posreči. Nazadnje pride vöra, gda prekane več ne zmore. Ka se zgodi? Lübezen, ki je visila samo na tenkoj niti lepote obraza i tela, počasi pobegne, gda vidi, da je preminola tüdi lepota, na štero je šče pred kratkim bila navezana.

Prijateljstvo pa, če je istinsko, je ne podvrženo tem spremembam usode. Postavleno je na lepoto düše, i zato ma vzvišenejšo i globšo vretino, kak vsako drügo čütenje.

V pravom prijateljstvu je istina, je sloboščina, v njem je vsa lepota düše, ne je navezano na čütnost ali na svecke dobrine. Zato se ne rodi že s tem, če ženska prijazno poboža glavo deteta, niti se ne sklene po kakšoj pogodbi, štera je na hasek zemelskim dobičkom. Pravo prijateljstvo pokáže človek v djanji i tožv djanji svoje: najbolje proste vole. Ta sloboščina vole ostane do konca, ne da bi kakši človeči ali boži zakon njene sklepe potrdo ali posveto. Živlenska moč prijateljstva je ravno položena

šamo v to sloboščino vole, človek se slobodno odloča, prijateljstvo je slobodno, gda nastane, i je slobodno v celom svojem obstanki.

Prijateljstvo samo te lahko ostane pri življenji, če sta ga sklenoli med sebov dve duši brez vsakše sebične misli. Tak nastane skrivnostno sorodstvo med nevidnov lepotov teh duš. Ta dušna lepota je čista i brez čütnosti gleda v obraz. Ožarja jo pa vez vsigdar vekšega medsebojnoga zavüpanja, dokeč svetla jakost vernoga prijateljstva ne zasveti tak čisto i močno, da na njem ne več nikše temne sence i je nikaj več ne omejuje. I prijateljstvo postane zdaj medsebojna last dveh duš, dveh duhovnih sil, dveh bitij, šterivi se lahko med sebov ločita, ne da bi se med sebov ni malo razdrüžili.

Žive povzdignjeno nad minlivostjov časa v večnoj domovini duhovnoga sveta. Pa čeravno je navezano na telo, šteroga oživla, ostane, kak dugo samo šče, čisto i nedoteknjeno od telovnih slabosti i napak. Ar je deležno te čüdivite prednosti duhovnoga življenja, postane s časom šče bole trdno. Kem več dogodkov ide prek življenja dva prijatela, tem tesnejše se v prezküšnji poveže vez vernosti.

Edinost v mišljenji i čütenji se vnogokrat lahko pokaže, a najlepše se pokaže te, gda pride velki življenjski pretres, ki bi prijateljstvo lahko razrüšo. A prijatela si ostaneta verniva.

Kak dve pečini stojita nezmagljivo sredi valov, tak gledata mirno dva prijatela, kak se čas življenja zaman zaganja v nespremenljivo združenosť njüvih src. Znata, da je med njima lübezen, ki njima davle moč i vero v nepremaglivost.

Ali pa so ne vse to samo senje? Ali pomeni prijateljstvo kaj več, kak samo lepo, a prazno reč? So matere, ki lübijjo svojo deco. So tüdi žene, ki lübijjo svoje može. Čeravno je v toj lübezni nepopolnost, a lübezen le jé. Ali pa jé tüdi prijateljstvo? Ali je to ne samo en cvet mladosti, šteri že pred sprotoletjom povehne? Ali je ne to en zlati oblak, ki se v jütrašnjøj žarji prikaže, a večera se nikdar ne čaka?

Če bi što mislo, da je mladost čas prijateljstva i da je prijateljstvo samo ne drügo, kak prvo prilübleno znamenje vseh naši nagnenj lübezni, ne bi mislo prav. Mladina je prelehkomiselna za prijateljstvo. Njene misli i sklepi njene vole nemajo zadosta trdne podlage. Če se zroči mladina v prijateljstvo, je to samo šče vüpanje za prijateljstvo, ar ne zroči svoje cele duše. V zrelejšøj dobi pa človek že preveč hladno misli za to vzvišeno čütenje, preveč ga zaposlijo skrbi i razne dužnosti. Nema že več tiste plemenite sloboščine, da bi se mogeo velkodüšno drügomi zročiti, ne tiste neodvisnosti, ki se življenja ne boji.

Gde te zdaj naj šče iščemo prijateljstvo? Ali ga naj v istini mamó samo za sen Adamovih potomcov?

Ne, sveti evangelij nam to zabrani, življenjska zgodba Marije Magdalene nam to prepove. V istini se v življenji večkrat

zgodí, da vnogo prijateljstvo, štéro je prle bilo privlačno, miné, odpadne kak povenjeni cvet i v vngom srci čista lepota vmerje. A ne vervati v prijateljstvo, bi bilo ravno tak težko, kak vernomi človeki zdvajati nad verov. Skoro vsakši človek verje v lübezen med lüdmi ravnotak, kak v božo dobroto. Človek lahko prekani drüge, Bog toga nemre napraviti, ar tak ne bi bio več pravičen. i v tom je med obema razložek. Pa človek vsikdar tüdi ne vkanjúje, nego dela prav i dobro, i v tom pa je človek spodoben Bogi.

Človek je slabotno, gingavo bitje, zato je njegovo prijateljstvo telko več vredno, kem bole strliva je posoda — njegova narava, — v šteroj je čuva, ar je verno čuva, čeravno je slab i spremembi podvržen. Njegova lübezen, ki prebiva v düši, je prava, čeravno je njegov düh podvržen sebičnosti; njegova lübezen je čista, čeravno je njegovo telo prepojeno s poželenjom nečistosti; njegova lübezen je večna, čeravno je njegovo življenje šče tak kratko.

Če ne računama prvih detečih let, je vsakša človeča živlenska doba sprejmliva za prijateljstvo. Mladost je v tom prijateljskom razmerji najbolje gibliva, zrela starost ma vekšo stalnost i sera starost nosi najglobšo vdanost prijateljskoga čütenja. Pri tom razmerji nema ne stan, ne imanje, po šterom se lüdje ravno ločijo, nikšega kvarnoga vpliva. Prijateljstvo ide prek vsega toga.

Krali so lübili svoje podložnike, celo robi so čütili i gojili do svojih gospodarov prijateljsko nagnenje.

Prijateljstvo pride iz düše i ide v düšo, düša pa gleda samo na sebe, ide mimo vseh drüгих okolnosti.

Gda se človek ednok v prijateljstvu znajde, zgübijo v primeri s prijateljstvom vse drüge stvari svoj pomen, kak se nam bo vido celi svet samo kak pozableni gledališki oder, gda se znova v Bogi znajdemo.

Ali poznate človečo düšo, ali ste se že srečali ž njov i jo spoznali? Jako žmetno je priti do nje, ar je skrita deleč v globočini človeče notrašnjosti. Sveto pismo pravi, da živi Bog v nedostopnom svetlom oblaki; za düšo pa lahko pravimo, da žive v neprehodnoj tmici, da nikdar nemremo popunoma do nje. Če jo ščemo spoznati i jo iščemo, že včasih mislimo, da smo jo našli, pa komaj se iskajoča roka, da tak povemo, dotekne roba njenoga oblačila, že se nam izmekne v hipi, gda mislimo, da jo mamó, da smo jo spoznali. Pa je zdaj kak kača, zdaj kak boječa golobica, zdaj kak goreči plamen, zdaj kak hladen led, zdaj kak grmeča voda v goraj, zdaj kak mirno gladko jezero, a vsikdar i v vsakšem položaji je kak jako nevarna ostra pečina i kak najbolje nepristopno pristanišče. Tak skrivnostna je düša. Takša se nam kaže v življenji, da nikdar dobro nevemo, kak i od štere strani se njoj naj približamo.

Zato je prijateljstvo, ki v düšah žive, nekaj redkoga, je ne-

kaj božanskoga; je pa tudi znamenje velke i globoke duše, je najvekše zemelško plačilo, ki je more samo jakost zadobiti.

Kršćanstvo je duše povzdignolo i posvetilo, i vstvorilo po njem vnogo jakosti i jakostnoga življenja. Zato je naravno, da njemi prijateljstvo ne moglo ostati nepoznano. Gda sta na priliko kršćanski muž i žena najšla v svojoj veri zagotovilo za medsebojno vernost, njima Jezuš Kristuš, ki je njiva lübezen poznao, ne obečo, da bo večna. Ka je najmre navezано na čütni svet, nemre biti večno. Če se pa ognjevitost krvi ohladi i poleg toga šče telovna lepota povehne, to že mogoče ne pomeni, da med njima ide na slabše, nego je ravno prvo znamenje na boljše. Duša ne püsti medsebojne navezanosti, če telovna vez postane menša. Poštüvanje, zavüpanje i navajenost medsebojnoga razumevanja ohranijo v srci plamen naklonjenosti, šteri tem bole gori, kem čistejši postane. Nega zdaj več nekdašnje čütne navezanosti, na njeno mesto stopi düševna razgibanost, to pa podpirajo lepi spomini na ono mladost, ki je bila šče nedužna i veselja puna. Beli snehinski venec se spüsti s svetih višin kršćanskoga zakona na čelo zakoncov i začne se med njima nova pesem lübezni, štere niti smrt ne prekine, ar večnost, ki njima jo je tü na zemli samo posodila, njima jo v božem naroči znova podari. Namesto tiste strašne zapüšćenosti, na štero bi moglo biti živo srce zavolo povenjenoga, postaranoga tela obsojeno, pride iz zakonskoga življenja prijateljstvo, novo i mlado kak lelija v jütrašnoj rosi i s tem poživlajočim dihom prepojena postane starost sama, čeravno stoji že na robu groba, kak tisto stoletno drevje, ki je za svoja zadnja leta prihranilo najlepše cvetje ino najlepši sad. Prijateljstvo je v kršćanstvi cio i najvekše plačilo zakonske lübezni.

Prijateljstvo je tudi cio i plačilo mladoga jakostnoga življenja. Gda mladenec s pomočjov vsemogoče bože milošče, štero od Kristuša dobi, kroti svoje strasti, da ohrani v sebi čistost, čüti, ka v njegovom srci raste jakost ravno v tistoj meri, kak svojo počütnost premaga. I v človečoj naravi vsajeno hrepenenje po lübezni je pri njem samo nedužni naravni nagon, ki ga pri-ganja, da se razodene drugoj düši, štera bi bila ravnotak čista, kak je njegova, i štera bi čütila ravno tak čisto hrepenenje v sebi, kak njegova.

Ne njemi trbe ravno dugo iskatı, da jo najde. Sorodne düše se hitro najdejo, zadovolno si pridejo proti, ravnotak kak vsaka rastlina vzklije na tistoj zemli, štera njoj je vugodna. Što nosi v svojem srci plemenito iskro čistoga ognja, njemi ne bo žmetno takšo iskro vzbüditi tudi v drugom. To iskro čistoga nagnjenja nosi vsakše čisto srce, zato ma posebno privlačno moč, pa naj je v šterojkoli dobi življenja.

Kelko bole šče mlado srce!

Kelko bole šče te, če mladostni čar čelo krasi i si osvaja srca ino njemi jakost davle blišč tiste nedužne lepote, nad šterov ma sam Bog svoje veselje!

Takšega je vido Jonatan Davida, gda je té z glavov Filistejca v roki stopo v Šavlov šator i je krali Šavli na njegovo pitanje, kakšega pokolenja je, odgovoro: „Sin sam tvojega sluzabnika, Izaja Betlehemčana.“ „V tistom megnjenji,“ pravi sv. pismo, „se je Jonatanova duša oklenola duše Davidove i Jonatanga je lübo kak svoje življenje.“ (I. Kr. 18, 1.) Kak čudovito delo ednoga samoga srečanja. Pred kratkim je ešče David paseo črede svojega oče, Jonatan pa je stao že blüzi kraleskoga prestola, pa eden sam hip je odstrano vse razlike i jiva je tesno zblüžao. Kak sv. pismo samo pravi, sta bila paster i knez zdaj edna duša. Ar Jonatan je vido, da je junaška duša v tom mladenci, šteroga blede poteze v obrazi so toti kazale, da je dečko šče v ranoj mladosti, a njegova roka je pa že z moškov resnostjov držala krvavečo glavo premaganoga sovražnika. I David je spoznao, gda je zagledno kralovoga sina, da se je te brez nevoščenosti zavolo njegove zmage i brez gizdavosti zavolo svojega kralovskoga pokolenja, sklono do njega, da v Jonatani bije velkodušno srce, ki nosi v sebi moč lübezni i ki je lübezni tüdi vredno.

Pri poganaj niti zakonska lübezen, niti lepota mladosti ne mogla vstvoriti krščanskoga prijateljstva, šteroga posebnosti smo ravno pokazali. Pri njih je bila žena v prenizkom stališči, da bi si mogla sama obdržati možovo naklonjenost. Ž njenov lepotov je spadnola tüdi njena moč i oblast i samo redko gda je potom v njenom življenji prisveto den, ki njoj je prineso nekelko prijetnejših vör. Starost, ki je v krščanstvi zadobila poštvanje i pomembnost, je poganki poleg drugih krivic prinesla žalosten občütek zapuščenosti. I srečno se je mogla čütiti, če njoj je pod varstvom državnoga zakona, ki je bio milejši kak srce njenoga moža, ostao mali prostorček pri domačem ognjišči.

Mladenec poganskoga veka, ki je ne meo zadosta lepote čistosti, da bi si lübezen zaslužo, je ne mogo v ognji svojih strasti spoznati pravoga hrepenenja lübezni. Njegova lübezen je prišla bole iz čüstva kak iz duše; i če njemi je prijateljstvo poznano, ar človek svoje prave narave ne vsikdar zatajo i zavrgo, je le ne meo, če mogoče malo število izvzememo, tistoga vzvišenoga nagiba, ki je pri kršćenikih odpro vretino čiste lübezni.

Jezuš Kristuš je ne prvi začetnik prijateljstva med lüdmi. Prijateljstvo je bilo že v zemelskom paradížomi, gda sta se Adam i Eva sprehajala pred božimi očmi, šče odeta v pajčolan nedužnosti i sta bila s čistov, prisrčnov lübeznijov med sebov povezaniva.

Ali to je trpelo malo, jako malo časa.

Prerano je prišeo greh. Telo i poželivost sta se pred samim sebov prestašila i sta se zavila v okrilje temne sence, da se skrijeta. Človek je ne več lübo, kak je lübo prle. Edino, ka je od te prve lübezni vzeo s sebov v trpljenje svojega pregnanstva, je bio samo spomin, šteri ga je vsikdar sprevajao v njegovom življenji. Gda je pa na zemlo prišeo Boži Sin, da človeka odküpi, je znova prineso na svet zgübleno lübezen. (Dale.)

Prilavilao sam jo na novo življenje. Ali žalostno je misijonari z betežnikom, ki neve i nešče poslušati bože reči i nešče znati za svojo dušo.

Poleg postelete betežne ženske je sedela njena stara mati, ki je dovolila, da betežnico pripravim na sv. krst. Radovedno je poslušala vsako mojo reč i gledala vsako moje dejanje, štero sam včino pri betežnici. Pravim betežnici, naj pravi za menov vsako mojo reč: vero, vüpanje i lübezen. „Ne, ne!“ se oglasi. vse je zaman. Či merjem, merjem! Ali kakšo oblast ma tvoj Bog, da me vzeme od mojega maloga deteta. Či jaz merjem, ostane dete samo s svojim pijanim ocom. Ne bom prosila odpüščenja Boga! — „Bodi merna, žena; Bog je dober; on je tvoj oča i te lübi.“ „Dobro, če je Bog dober i me šče lübi, zakaj me pa ne ozdravi? Zakaj me deva na proba? Ne bom ga lübila, neščem njegovoga odpüščenja.“

„Bog je dober“ njej ponovno pravim, „pa da li je človeki dana oblast, da Bogi zapovedavle? Žena odgovori: „Bog je Bog, tüdi On razmi naša srca“. Žena je samo slabe vole, ne razmi, ka guči. Jaz, slab človek, njoj želem včiniti vse najbolše. Dragi Bog je tüdi za njo mro, zakaj je ne bi ozdravo na duši i na teli. — Meo sam pri sebi podobico Presv. Srca Jezušovoga i njoj pravim: „Glej, to je podobica tvojega Odrešenika, shrani si jo“. Vzela jo je i jo začnolo gledati. Kda pridem nazaj, mi pravi s tihim glasom: „To je zaistino sveti človek. Ali si ti ne?“ „Sam“ pravim. „Obečam ti, či me tvoj Bog ozdravi, te jaz i moje dete sprimeva tvojo sv. vero.“ „Izvrstno“, odgovorim. — Stara mamica me sprevaža do vrat i mi pravi: „Gospod, ali ste ne čemerni na mojo hčer?“ „Ne, nikak ne. Ali žalosten sam, ar je tvoja hčerka v jako slabom stanji“. „Želite pa priti?“ „Zagvišno. Mislim pa, da bo bole zame, če me betežnica sama pozove“. „Da, da, moja hčerka ma velko zavüpanje do Vas“. — Med potjov do postaje mi pride na miseo, da se približavle velki svetek Presv. Srca Jezušovoga i zütra se začne devetdnevnic. Proso bom vse svoje domače, da moljio vsaki den v moj namen i te bo namenjen ze betežnico. — V časi devetdnevnic me betežnica znova pozove k sebi. Sporočo sam njoj, da dosta molim za njo. „Ali bom ozdravila?“, me spita. „To prepüstimo dragomi Bogi“ njoj odgovorimo. „On je vsikdar i povsedi pripravleni, včiniti vse. Le zavüpaž v Njegovo dobroto i smilenje. Povej njemi, da ga lübiš i radovolno prenašaj vse i njemi pravi: Zgodi se Tvoja vola, o moj Bog i nikaj drülgoga. Samo edno: da se dober Bog sklene s tebov i ti ž Njim“. — „Jaz želem ozdraviti. Če On šče, me ozdravi. Zakaj nešče?“ mi pa pravi. Približao se je svetek Presv. Srca Jezušovoga. Kda sam klečao pred izpostavljenim Najsv. Oltarskim Svestvom, i se zahvalüvao po sv. meši, mi pridejo reči betežnice na miseo. Zmislim se tüdi na reči gobavca, ki je Gospodi pravo: Če ti ščeš, me moreš ozdraviti. I Jezuš njem^l pravi: Ščem. Tak lekho včini z betežnicov. Napoto sam se k njoj ravno na svetek Presv. Srca Jezušovoga. Velki so bili moji občütiki, da bodo naše molitve poslühnjene. Nato sam se spita. „Mogoče je betežnica ozdravila? Kakša čüda bi bila to za Indijance — pogane v Koridni!“

Bio sam jako radoveden, skočo sam na bivolska kola i se pelao do betežnične hiže. Kda sam stopo v sobo, sam vido, da je ne ozdravila. Nikaj ne škodi. Den je ešče dugi. Pravim betežnici, da bi njej najraj podelo sv. blagoslov. Poklekno sam i ponizno povzdigno svojega düha k Gospodi govoreč: Ali ne bi Gospod Bog po vseh molitvaj sv. Cerkve dnešnjega dneva podelo bar edno milost na čast svojega Presv. Srca? Ne bi nas li na te velki svetek poslühno, ka ga prosimo. To ga ne bo koštalo nikaj, dobo bo pa dve düši, če ne več. Vstano sam i napravyo znamenje križa nad betežnicov. Betežnica je ne vstanola i je ne vzela svoje postelete, kak nam svedoči sv. Evangelium. Ščista nikaj se je ne zgodilo. Hiža je stala na mesti, zidovje se ne porüšilo, strop se ne odpro. Ka je krivo? Napoto sam se od postelete proti dveram, kde zaglednem črnca, ki me je proso vrasstvo. Oprao sam njemi rane i dao vrasstvo i znova sam bio pripravleni na pot. Kda sam zapro kufer, v šterom sam meo vrasstvo, v tistom hipi obrne betežnica glavo i mi pravi: „Gospod, gučati ščem z vami.“ „Ka želeš?“ „Ščista nikaj posebnoga. Počütim se jako srečno,“ pri tom si položil roko na svoje prsi. „Nieden hip živ-

lenja sam ne mela teliko sv. občutkov, kak zdaj." Nato zapre oči, ki so bile čiste kak pri malom deteti. „Kde je podobica mojega odrešenika?“ „Tū je,“ se oglasi starica, vzdigne vzglavnik betežnice i njoj je pokloni. Betežnica jo vzeme i küšne. Nato si jo postavi pred oči, kak da bi se zatopila v najlepše sv. skrivnosti svojega Gospoda. Včasí sam si mislo: „Zakaj ne bi dao toj düši vekše podobé Presv. Srca?“ — Okoli šinjeka sam noso križec, šteroga mi je poslala neka č. sestra. Držao sam ga nad betežnicov i pravó: „Gledaj, kak te tvoj Odrešenik lübi! Postao je človek, za tebe je mro, da te reši vseh zank poganstya.“ Ona pravi: „Znam, da me lübi. Ali bi dali te križ meni?“ Vzemen si ga dol i njej ga dam y roke. Pobožno ga küšne i si ga dene na šinjek i pravi: „Zdaj sam zadosta bogata i znam, na šteroj poti sam.“ „Svojega Odrešenika maš pri sebi. Njemi ščeš napraviti veselje?“ „Zakaj ne bi.“ „Ali privoliš, da te krstim, da napravim s tebe Njemi vučenika? Dam ti ime Ghela, ka pomeni vučenico, ki lübi svojega Vučítela, kak njegova dekla i prijateljica.“ „Krsti me i moje dete z menov, želem biti njegova Ghela, ar sam presrečna.“ Pripravo sam vse za sv. krst. Betežnica je ponavljala za menov molitve vere, vüpanja i lübezni i obžalüvanje svojih grehov. Po prejemi sv. krsta postane betežnica jako mirna i drži križ pred sebov. Zagvüšno je Jezuš dnes obrvrim gučao toj düši. Kda sam se drügi den pa napoto proti hiši, mi pribeži mož proti i pravi: „Gospod, ka se je zgodilo mojoj ženi?“ „Ka se je zgodilo“ pitam. „Tak je srečna, samo smrt si žele, da bi kem prte prišla k dobromi Bogi. Neške ozdraviti. Nikdar je ne sam eške čüo tak gučati, čeravno je že mesece dugo betežna.“ — „Bog je dober. On je ozdravo njeno düšo. Tüdi tebi jaz lahko pomagam, da boš tak srečen. Samo mi oblübi i privoli na to.“ Dobro je znao, ka mislim. Ali bio je kak človek v sv. Evangeliumi, ki je bio na svatbo pozvani i se je opravičüvao, da ne more priti i. t. d.

V osmini Presv. Srca Jezušovoga sam pa potüvao skoz Koridno. Tüdi zdaj sam bio radoveden, kak je z betežnicov, zato sam jo obiskao. Pravi mi, da bi me rada vidila i da dosta möllila, da bi prišeo. Njej najmre ne preostaja več življenja na zemli. Ne sam dugo ostao pri njoj, šo sam domo, da njej prinesem popotnico za srečno večnost. Za pol võre sam stao z Gospodom poleg njene poste. Betežnica je dobila posebno milost i spoznala, da se njoj bliža konec življenja. Popunoma vdana v božo voio je ponavljala za menov vero, vüpanje i lübezen, obžalüvala svoje grehe jokajoč kak malo dete. Podelo sam njoj sv. Svestva. Po končanom obredi mi pravi: „Ne hodi vkraj od mene, tü ostani, jaz ne bom več.“ Zadnjih reči nesem več razmo. Starica se spüsti v joč i mi pravi: „Gotovo je“. Ne sam si mislo, da je konec tak blüzi. Djao sam zadnje znamenje križa nad betežnicov i začno mölliti molitve za vmirajoče.

Kda sam dokončao, je tüdi njena düša odplavala k Bogi na milostno sodbo. Poganski mož je stao poleg poste. Kda sam henjao mölliti, me pita: „Katam hai? Zvršeno je?“ Pravim njemi da je zvršeno. Nato sam razložo navzočim poganom, ka loči kristjane od poganov. — Katam hai, vse je gotovo, nikaj se ne da več včiniti. Takši je konec pogana. Za katoličane se pa komaj po smrti začne novo življenje, pravo življenje, večno življenje s Kristušom v slavi. — Dogodek misijonara v Indiji, ki ga je napisao naš rojak, Ribaš Ivan, misijonski brat tüdi tam,

D a r i.

Na podporo Marijinoga lista so darüvali v dinaraj sledeči: Rezonja Franciška iz Ižakovec v Franciji 875, N. Melinci 20, Marton Roza, D. Bistrica 5, Gjura Jožef, Sr. Bistrica 460, Kocet Ivan, Črensovci 20, Krampač Aga, D. Bistrica 5, Marič Marija, Odranci v Franciji 10, Maček Terezija, Dolič, 25, Prša Roza, Ižakovci, v Franciji 3, Maučec Vince, Bakovci v Franciji 10, Vučko Agata, Sr. Bistrica, v Franciji 15, Lebar Ignaca žena, Sr. Bistrica, v Franciji 10. - Marija povrni vam. Vrednik,